

El José: "El meu procés interior és un miracle"

Voleu que us expliqui com vaig reinventar-me? El José és artista i això es fa palès en la decoració del seu taller, en el seu treball, en la manera de parlar i d'encarar els temes. Sense cap mena de por de semblar radical. Crec que el meu procés interior és un miracle. Amb totes les lletres, no ho puc entendre de cap altra manera.

02/07/2018

I explica com va ser educat en una escola religiosa on es resava i on es palpava la fe. Un lloc segur.

Però arribà un fet traumàtic que l'expulsà del paradís de la infantesa. *La meva mare va morir quan jo tenia 15 anys i un munt de preguntes sense resoldre. Perdre la mare tan aviat va marcar la singladura familiar. Va ser el principi del final.*

El José s'apartà de Déu: *Vaig culpar-lo i odiar-lo per això. No tenia cabuda a la meva vida. I jo, per descomptat, no l'hi deixaria entrar.* Amb els anys, l'odi es va anar apaivagant i va donar pas a la indiferència, mentre la vida del José anava progressant.

Vaig estudiar Belles Arts perquè volia ser pintor, però, tan bon punt vaig

acabar la carrera, em van oferir feina en una empresa important de mobles. Vaig accedir-hi i vaig començar a créixer professionalment. El treball ho envoltava tot. Vaig arribar a l'esglaó més alt de l'empresa. M'agradava, era una bona feina, era reconegut i guanyava diners. No podia demanar res més. I tanmateix...

Tanmateix, el José no era feliç i li esclatà als morros una crisi professional que amagava una crisi personal.

Jo era tan indiferent a qualsevol inquietud espiritual, estava tan buit des de feia tants anys que el primer que vaig detectar no va ser una crisi personal, sinó professional. Feia 28 anys que treballava com una mula, content, sostenint la família, però sense desenvolupar la meua vocació. Jo vaig estudiar Belles Arts perquè volia ser pintor. I aquell treball me n'havia allunyat. Tenia 50 anys i em

demanava què estava fent amb la meva vida.

El José confessa que aquella inquietud professional amagava coses més pregones. Que en el fons no n'estava content, de la seva existència. Va decidir arriscar i prendre una decisió radical: *Vaig deixar la feina. Va ser una etapa dura perquè la família no ho va entendre. Els va semblar una irresponsabilitat. Va començar a haver-hi mal ambient a casa perquè, a més a més, no aconseguia cap altra feina. Havia deixat un bon càrrec i ara estava a l'atur.*

La filla petita, de 8 anys, se n'adonava i una nit s'apropà al seu pare amb el que creia que seria una recepta per sortir del pou. *Em va donar una estampa d'un sant i em va dir: «resa-la, que t'ajudarà.»* Era la novena per demanar feina mitjançant la intercessió de sant Josepmaria. De

manera sorprenent, aquella mateixa nit, ja vaig començar a resar. I vaig resar amb fe... jo, que no en tenia! Estava tan desesperat i la meva vida se n'anava tant a rodar que em vaig agafar fort a aquell paper, com una taula de salvació.

Quan feia set dies, encara sense haver acabat la novena, al José li trucà el capellà de l'escola del seu fill gran. Feia temps, jo li havia presentat un projecte per educar els nens a través de l'art. Em va dir ara que els interessava. S'obria una porta molt important en la meva vida. És el que li havia demanat a sant Josepmaria: trobar una feina en què pogués desenvolupar la meva vocació i ajudar els altres.

I després d'aquesta porta, se n'obriren d'altres. De sobte, tot aquella indiferència, tot aquell buit es convertí en inquietud, cada vegada em feia més preguntes, volia saber més

coses sobre la vida de Jesús, sobre la missa, vaig començar a llegir l'Evangelí. També volia conèixer la vida d'aquell sant que m'havia ajudat i recordo que vaig estar-me una Setmana Santa tancat veient vídeos de sant Josepmaria. Era com un nen. I em vaig anar transformant interiorment. Estic més content. Soc feliç, però amb majúscules! I milloren la meves relacions familiars. També hi sé trobar un altre sentit, al treball. Jo treballava bé, però ara no ho faig per guanyar diners. Ho faig per als altres, per a Déu, i provo de no conformar-me i fer-ho cada vegada millor, perquè sempre es pot millorar.

El José no té cap mena de dubte que el seu retorn a Ítaca és un miracle: Jo era a l'infern de la indiferència i una mà m'agafa i em porta a casa. I un cop Déu t'agafa la mà no el deixes anar, llevat que siguis molt ximple. No vols tornar on eres abans.

.....

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-es/article/el-jose-el-meu-
proces-interior-es-un-miracle/](https://opusdei.org/ca-es/article/el-jose-el-meu-proces-interior-es-un-miracle/)
(01/03/2026)